

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO ŠTUPŇA (prvá komora)

z 25. októbra 2005*

Vo veci T-298/02,

Anna Herrero Romeu, úradníčka Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: J. García-Gallardo Gil-Fournier, J. Guillem Carrau, D. Domínguez Pérez a A. Sayagués Torres, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Currall, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci J. Rivas-Andrés a J. Gutiérrez Gisbert, advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: španielčina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie z 10. júna 2002, ktorým sa žalobkyni zamieta nárok na príspevok na expatriáciu upravený článkom 4 prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako aj na príspevky s ním spojené,

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. D. Cooke, sudcovia R. García-Valdecasas a V. Trstenjak,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. a 17. februára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- ¹ Článok 69 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok“) v znení platnom pre túto vec stanovuje, že príspevok na expatriáciu zodpovedá 16 % zo súčtu základného platu, príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa, na ktoré má úradník nárok.

2 Článok 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku stanovuje:

„Príspevok na expatriáciu sa vypláca vo výške 16 % z celkového základného platu, po pripočítaní príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa:

a) úradníkom:

— ktorí nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce,

a

— ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko alebo nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu. Na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti, vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu [z práce vykonávanej v službách iného štátu alebo medzinárodnej organizácie — *neoficiálny preklad*];

...“

Skutkové okolnosti

- 3 Žalobkyňa, španielska štátna príslušníčka, vykonávala od januára 1993 do novembra 2001 svoje zamestnanie v Bruseli na delegácii Patronat Català Pro Europa (ďalej len „Patronat“), subjektu povereného správou záujmov vlády autonómnej oblasti Katalánsko (Comunidad Autónoma de Cataluña) pri inštitúciách Spoločenstva v Bruseli na základe zmluvy podpísanej 15. januára 1993 s Patronat.

- 4 Dňa 16. novembra 2001 nastúpila žalobkyňa do služby na Komisii ako úradníčka. Obdobie piatich rokov uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku na účely nároku na príspevok na expatriáciu, nazývané „rozhodujúce obdobie“, bolo stanovené na 16. máj 1996 až 15. máj 2001.

- 5 Dňa 19. novembra 2001 mala žalobkyňa stretnutie s pracovníkmi generálneho riaditeľstva (GR) „Personál a administratíva“ s cieľom určiť jej nároky a doplniť jej osobnú nástupnú dokumentáciu. Počas tohto stretnutia bola ústne informovaná, že predbežne jej nemožno priznať nárok na príspevok na expatriáciu. Osobná dokumentácia zostavená k tomuto dňu tiež uvádzala, že príspevok jej bol zamietnutý.

- 6 Dňa 18. januára 2002 žalobkyňa zaslala vedúcemu jednotky „Správa individuálnych nárokov“ patriacej pod GR „Personál a administratíva“ list, ktorým ho požiadala o poskytnutie existujúcich ustanovení v oblasti príspevkov pre nových úradníkov, ktorí predtým pracovali pre zastupiteľské delegácie regiónov v Bruseli. Keďže žalobkyňa na tento list nedostala od Komisie žiadnu odpoveď, svoju žiadosť zopakovala listom zo 14. februára 2002.

- 7 Dňa 14. februára 2002 žalobkyňa podala proti rozhodnutiu z 19. novembra 2001 sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku.
- 8 Rozhodnutím z 10. júna 2002 menovací orgán zamietol sťažnosť žalobkyne. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že nárok na príspevok na expatriáciu, ako aj na príspevky s ním spojené boli žalobkyňi zamietnuté na základe článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku z dôvodu, že počas obdobia piatich rokov, ktoré skončilo šesť mesiacov pred jej nástupom do služby, mala bydlisko a vykonávala svoje zamestnanie v Bruseli. Konkrétne menovací orgán usúdil, že zamestnanie na Patronat nemožno považovať za „prácu vykonávanú pre iný štát [prácu vykonávanú v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*];“ v zmysle výnimky podľa uvedeného článku 4, a preto sa môže zohľadniť.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 9 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 1. októbra 2002 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 10 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa vyzval účastníkov konania, ako aj Španielske kráľovstvo, aby predložili určité dokumenty a odpovedali na písomné otázky. Účastníci konania a Španielske kráľovstvo týmto žiadosťiam vyhoveľi v stanovených lehotách.

- 11 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 16. a 17. februára 2005.
- 12 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:
- zrušil rozhodnutie z 10. júna 2002, ktorým sa jej zamietá nárok na príspevok na expatriáciu a na príspevky s ním spojené,
 - zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania vrátane trov, ktoré vznikli v správnom konaní.
- 13 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:
- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
 - zaviazal žalobkyňu, aby znášala svoje vlastné trovy konania.

Právny stav

O predmete sporu

- 14 Hoci návrhy žalobkyne smerujú k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 10. júna 2002, ktorým sa zamietá jej sťažnosť zo 14. februára 2002 podaná na základe článku 90

ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu z 19. novembra 2001, v súlade s ustálenou judikatúrou bol touto žalobou na Súde prvého stupňa napadnutý akt s negatívnym účinkom, proti ktorému bola podaná sťažnosť (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. júla 1997, Echauz Brigaldi a i./Komisia, T-156/95, Zb. VS s. I-A-171 a II-509, bod 23, a z 15. decembra 1999, Latino/Komisia, T-300/97, Zb. VS s. II-1263, bod 30). Z toho vyplýva, že táto žaloba smeruje aj k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 19. novembra 2001, ktorým sa žalobkyni zamietá nárok na príspevok na expatriáciu, ako aj na príspevky s ním spojené.

A — *O príspevku na expatriáciu*

- 15 Žalobkyňa uvádza na podporu žaloby v podstate štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku. Druhý žalobný dôvod vychádza z nesprávneho posúdenia skutkového stavu. Tretí žalobný dôvod vychádza z porušenia povinnosti odôvodnenia. Posledný, štvrtý, žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

1. O prvom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku

Tvrdenia účastníkov konania

- 16 Žalobkyňa tvrdí, že má nárok na príspevok na expatriáciu a že Komisia nesprávne vyložila výnimku uvedenú v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného

poriadku. Zamestnanie žalobkyne na Patronat v Bruseli treba podľa nej považovať za „prácu vykonávanú pre iný štát [prácu vykonávanú v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“, v danom prípade pre Španielsko, a preto sa toto obdobie práce musí „neutralizovať“ výnimkou uvedenou v článku 4 prílohy VII služobného poriadku a nezohľadniť na účely určenia rozhodujúceho obdobia.

- 17 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že judikatúra Súdneho dvora zaviedla na úrovni Spoločenstva pojem štátu, ktorý čiastočne rešpektuje koncepciu štátu upravenú vo vnútroštátnom právnom poriadku každého členského štátu. Súdny dvor podľa nej usúdil, že orgánmi verejnej moci, na ktoré sa vzťahuje pojem štátu, sú tak ústredná vláda, ako aj súdne a zákonodarné orgány, decentralizované jednotky a dokonca i určité organizácie, na ktoré sa hľadí tak, že pochádzajú od štátu (rozsudky Súdneho dvora z 26. februára 1986, Marshall, 152/84, Zb. s. 723, a z 10. marca 1987, Komisia/Taliansko, 199/85, Zb. s. 1039). Súdny dvor okrem iného upresnil, že štát spĺňa jednak tradičné funkcie suverenity alebo autority, jednak aj funkcie hospodárskeho intervencionizmu, ktoré vykonávajú tak orgány verejnej moci, ako aj verejnoprávne alebo súkromnoprávne organizácie (rozsudky Súdneho dvora zo 17. decembra 1980, Komisia/Belgicko, 149/79, Zb. s. 3881, a z 30. januára 1985, Komisia/Francúzsko, 290/83, Zb. s. 439).

- 18 Na druhom mieste žalobkyňa vyjadruje úvahy týkajúce sa pojmu štát v španielskom právnom poriadku. Pripomína, že španielska ústava zaviedla hlboko decentralizovaný právny poriadok nazvaný „štát autonómii“, ktorý je charakteristický rozdelením právomoci medzi ústrednú správu a autonómne oblasti. Na úrovni právomocí v oblasti práva Spoločenstva Tribunal Constitucional (Ústavný súd Španielska) usúdil, že Európska únia nie je medzinárodným priestorom a že otázky súvisiace s právnym poriadkom Spoločenstva treba postaviť na roveň otázkam vnútroštátneho poriadku. Konkrétne Tribunal Constitucional v rozhodnutí č. 165/1994 z 26. mája 1994 vyslovil, že na rozdiel od medzinárodných vzťahov, kde výlučná právomoc patrí ústrednej vláde, „autonómnych oblastí sa priamo týka činnosť Európskych

spoločenstiev“. V dôsledku rozdelenia právomocí musia preto autonómne oblasti sledovať rozvoj zákonodarných aktivít európskych inštitúcií, keďže práve tieto autonómne oblasti sú vo viacerých prípadoch poverené prebratím právnej úpravy Spoločenstva, ktorá môže mať navyše priame účinky, čo odôvodňuje prítomnosť kancelárií zastúpení autonómnych oblastí pri Európskej únii.

- 19 Žalobkyňa okrem iného uvádza rôzne nástroje, ktoré boli vytvorené na uľahčenie správy európskych vecí ústrednou španielskou vládou a autonómnymi oblasťami, ako napríklad „Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)“ (konferencia pre veci týkajúce sa Európskych spoločenstiev), ktorá bola vytvorená v roku 1992 s cieľom zväčšiť spoluprácu medzi ústrednou vládou a autonómnymi oblasťami vo veciach týkajúcich sa Spoločenstva. Na základe dohôd prijatých v tomto rámci sa autonómne oblasti od roku 1998 zúčastňujú na stretnutiach poradných výborov, ktorým predsedá Komisia, a, okrem iného, personál autonómnych oblastí a stáleho zastúpenia Španielskeho kráľovstva má technické sektorálne stretnutia s cieľom zabezpečiť sledovanie prác Rady a legislatívnych iniciatív Spoločenstva. Navyše personál pracujúci pre zastúpenia autonómnych oblastí podlieha rovnakému systému zdravotného poistenia (prístup k španielskemu sociálnemu zabezpečeniu prostredníctvom formulárov E 111 a E 106) a rovnakému daňovému systému (článok 19 dohody uzatvorenej v roku 1970 medzi Španielskym kráľovstvom a Belgickým kráľovstvom s cieľom zamedziť dvojité zdanenie z príjmov, ďalej len „dohoda o dvojitom zdanení“) ako diplomatický personál stáleho zastúpenia Španielskeho kráľovstva.

- 20 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že v prípade autonómnej oblasti Katalánsko je Patronat verejnoprávnou organizáciou, ktorú v roku 1982 založila katalánska vláda v súvislosti s budúcim prístupím Španielskeho kráľovstva k Európskym spoločenstvám a ktorá odvtedy sleduje vývoj právnej úpravy Spoločenstva a zúčastňuje sa na ňom, pričom ochraňuje záujmy a tlmočí obavy a očakávania uvedenej autonómnej

oblasti. Táto organizácia je preto neoddeliteľnou súčasťou správy autonómnej oblasti Katalánsko, a teda španielskeho štátu, čiže práca, ktorú vykonávala žalobkyňa pre Patronat, mala charakter práce vykonávanej v službách španielskeho štátu.

- 21 Žalobkyňa dodáva, že hoci je jasné, že pojem štát sa má vykladať nezávisle, pojem založený na vnútroštátnych právnych poriadkoch členských štátov neskresľuje výnimku podľa článku 4 prílohy VII služobného poriadku, pretože samotná Komisia počas stretnutia pri nástupe do služby pripustila, že v prípade federálnych štátov sa na prácu vykonávanú personálom územných jednotiek výnimka vzťahuje. Ďalej, takýto nezávislý pojem nevedie k tvrdeniu, že akákoľvek územná jednotka poskytuje služby pre štát, pretože — na rozdiel od týchto územných jednotiek — právomoci autonómnym oblastiam nezveril štát, ale ide o vlastné právomoci upravené v španielskej ústave. Napokon žalobkyňa upresňuje, že svoj status nechce postaviť na roveň statusu diplomatického zboru, ale statusu personálu stáleho zastúpenia, ktorý nie je súčasťou diplomatického zboru. Ak by však bola určujúcim prvkom diplomatická imunita, nebol by žiaden dôvod uplatňovať uvedenú výnimku na všetok personál takéhoto zastúpenia, ako to robí Komisia.
- 22 Komisia usudzuje, že hoci je pravdou, že španielske autonómne oblasti majú celý rad vlastných právomocí, ktoré im zverila priamo všeobecná štátna správa na základe španielskej ústavy, neznamená to, že autonómne oblasti sú štátmi, ani to, že práca vykonávaná v Patronat sa považuje za prácu vykonávanú v službách štátu v zmysle výnimky uvedenej v článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 23 Podľa ustálenej judikatúry je dôvodom existencie príspevku na expatriáciu kompenzácia osobitných nákladov a nevýhod vyplývajúcich zo stáleho výkonu

služby v štáte, s ktorým si úradník nevytvoril trvalé putá pred nástupom do služby (rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. marca 1993, Vardakas/Komisia, T-4/92, Zb. s. II-357, bod 39; zo 14. decembra 1995, Diamantaras/Komisia, T-72/94, Zb. VS s. I-A-285 a II-865, bod 48, a z 28. septembra 1999, J/Komisia, T-28/98, Zb. VS s. I-A-185 a II-973, bod 32). Na to, aby sa takéto trvalé putá mohli vytvoriť a spôsobiť tak, že úradník stratí nárok na príspevok na expatriáciu, zákonodarca vyžaduje, aby úradník mal zvyčajné bydlisko alebo vykonával svoje hlavné zamestnanie počas obdobia piatich rokov v štáte miesta výkonu jeho práce (rozsudok Diamantaras/Komisia, už citovaný, bod 48).

- 24 Tiež je potrebné pripomenúť, že v prospech osôb, ktoré počas rozhodujúceho obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, vykonávali prácu v službách iného štátu alebo medzinárodnej organizácie, článok 4 ods. 1 písm. a) druhá zarážka prílohy VII služobného poriadku obsahuje výnimku. Dôvodom existencie tejto výnimky je skutočnosť, že za takýchto podmienok nemožno usúdiť, že tieto osoby si vytvorili trvalé putá k štátu miesta výkonu práce z dôvodu dočasného charakteru ich preloženia do tohto štátu (rozsudky Súdneho dvora z 15. januára 1981, Vutera/Komisia, 1322/79, Zb. s. 127, bod 8, a z 2. mája 1985, De Angelis/Komisia, 246/83, Zb. s. 1253, bod 13).
- 25 Žalobkyňa nastúpila do služby na Komisii 16. novembra 2001 a v dôsledku toho je rozhodujúcim obdobím, ktoré sa má zohľadniť na účely uplatnenia článku 4 prílohy VII služobného poriadku, obdobie od 16. mája 1996 do 15. mája 2001. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že počas tohto rozhodujúceho obdobia žalobkyňa vykonávala svoje hlavné zamestnanie na zastúpení Patronat v Bruseli.
- 26 Otázka, ktorú treba v tejto veci vyriešiť, spočíva v určení, či prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala pre zastúpenie Patronat v Bruseli, treba považovať, ako to tvrdí žalobkyňa, za prácu vykonávanú v službách štátu v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.

- 27 Je ustálenou judikatúrou, že z požiadaviek jednotného uplatňovania práva Spoločenstva, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že text ustanovenia práva Spoločenstva, neobsahujúceho žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť zmysel a rozsah takéhoto ustanovenia, musí mať za normálnych podmienok v celom Spoločenstve samostatný a jednotný výklad, ktorý treba hľadať s prihliadnutím na kontext ustanovenia a cieľ sledovaný predmetnou právnou úpravou. Ak výslovný odkaz chýba, uplatnenie práva Spoločenstva si predsa len môže v prípade potreby vyžadovať použitie práva členských štátov, pokiaľ súd Spoločenstva nemá možnosť nájsť v práve Spoločenstva alebo vo všeobecných zásadách práva Spoločenstva prvky, ktoré by mu umožnili samostatným výkladom upresniť jeho obsah a rozsah (pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 1984, Ekro, 327/82, Zb. s. 107, bod 11; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Díaz García/Parlament, T-43/90, Zb. s. II-2619, bod 36; z 28. januára 1999, D/Rada, T-264/97, Zb. VS s. I-A-1 a II-1, body 26 a 27, potvrdený rozsudkom Súdneho dvora z 31. mája 2001, D a Švédsko/Rada, C-122/99 P a C-125/99 P, Zb. s. I-4319).
- 28 V tomto prípade právo Spoločenstva, najmä služobný poriadok, poskytujú dostatočné údaje umožňujúce upresniť rozsah článku 4 prílohy VII služobného poriadku a na základe toho vyložiť pojem štát nezávisle od rôznych vnútroštátnych práv, ako to sami účastníci pripustili vo svojich vyjadreniach.
- 29 V prvom rade Súdny dvor rozhodol, že zo všeobecného systému Zmluvy jasne vyplýva, že pojem členský štát v zmysle inštitucionálnych ustanovení sa vzťahuje len na vládne orgány členských štátov a nemožno ho rozšíriť na vlády regiónov alebo autonómnych oblastí, bez ohľadu na rozsah právomocí, ktoré im boli priznané. Pripustenie opaku by viedlo k zásahu do inštitucionálnej rovnováhy upravenej zmluvami, ktoré okrem iného určujú podmienky, za akých sa členské štáty, teda štáty, ktoré sú zmluvnými stranami zakladajúcich zmlúv a zmlúv o prístupí, zúčastňujú na fungovaní inštitúcií Spoločenstiev (uznesenia Súdneho dvora z 21. marca 1997, Région wallonne/Komisia, C-95/97, Zb. s. I-1787, bod 6, a z 1. októbra 1997, Regione Toscana/Komisia, C-180/97, Zb. s. I-5245, bod 6).

- 30 V druhom rade podľa ustálenej judikatúry ustanovenia služobného poriadku, ktorých jediným cieľom je upraviť právne vzťahy medzi inštitúciami a úradníkmi určením ich vzájomných práv a povinností, obsahujú presnú terminológiu, ktorej analogické rozšírenie na prípady, ktoré nie sú výslovne uvedené, je vylúčené (rozsudky Súdneho dvora zo 16. marca 1971, Bernardi/Parlament, 48/70, Zb. s. 175, body 11 a 12, a z 20. júna 1985, Klein/Komisia, 123/84, Zb. s. 1907, bod 23; rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. júla 1999, Mammarella/Komisia, T-74/98, Zb. VS s. I-A-151 a II-797, bod 38).
- 31 V článku 4 prílohy VII služobného poriadku zákonodarca Spoločenstva zvolil pojem „štát“, hoci v čase prijatia služobného poriadku už existovali štáty s federatívnou alebo regionálnou štruktúrou, ako napríklad Spolková republika Nemecko, a nielen štáty s vnútornou štruktúrou centralizovanej povahy. Ak by teda zákonodarca Spoločenstva chcel zahrnúť do uvedeného článku politické podcelky alebo územné jednotky, urobil by to tak výslovne. Možno usúdiť, že autori služobného poriadku nemali v úmysle zahrnúť politické podcelky štátu, ako napríklad vlády regiónov, autonómnych oblastí alebo iných územných jednotiek do výrazu „práca vykonávaná pre iný štát [práca vykonávaná v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“ uvedeného v tom istom článku.
- 32 Z predchádzajúcich úvah ako celku vyplýva, že pojem „štát“ uvedený v článku 4 prílohy VII služobného poriadku sa vzťahuje len na štát ako právnickú osobu a jednotný subjekt medzinárodného práva a na jeho vládne orgány. Taký výklad, aký navrhuje žalobkyňa, by mohol viesť, ako to tvrdí Komisia, k tomu, že za štát by sa považovali všetky verejné subjekty s vlastnou právnou subjektivitou, ktorým ústredná vláda postúpila vnútorné právomoci, vrátane obcí alebo akýchkoľvek jednotiek, ktorým správa delegovala svoje funkcie.
- 33 Preto je potrebné vykladať výraz „práca vykonávaná pre iný štát [práca vykonávaná v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“, uvedený v článku 4 prílohy VII služobného poriadku, tak, že sa nevzťahuje na prácu vykonávanú v službách vlád politických podcelkov štátov.

- 34 Z predchádzajúceho vyplýva, že prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala v službách zastúpenia Patronat v Bruseli, nemožno považovať za prácu vykonávanú v službách iného štátu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.
- 35 Toto posúdenie nemožno spochybníť tvrdením žalobkyne vychádzajúcim z existencie samostatného pojmu štát v práve Spoločenstva, ktorý údajne zahŕňa decentralizované jednotky. Hoci je jasné, že v súlade s judikatúrou v oblasti určovania nesplnenia povinnosti štátom, ktorú uvádza žalobkyňa, je potrebné usúdiť, že štátnymi orgánmi, ktoré sú povinné zabezpečiť dodržiavanie noriem práva Spoločenstva, sú tak orgány ústrednej moci, orgány štátu, ktorý je súčasťou federácie, ako aj územné alebo decentralizované orgány tohto štátu v rámci ich príslušných právomocí, je tiež potrebné pripomenúť, že konanie, v ktorom môže Súdny dvor určiť, že členský štát si nesplnil niektorú zo svojich povinností, sa vzťahuje len na vládu tohto štátu, aj ak nesplnenie vyplýva z konania alebo nekonania orgánov štátu, ktorý je súčasťou federácie, orgánov regiónu alebo orgánov autonómnej oblasti (uznesenia Région wallonne/Komisia, už citované, bod 7, a Regione Toscana/Komisia, už citované, bod 7). Na túto judikatúru sa preto nemožno platne odvolávať na podporu tézy širokého výkladu pojmu „štát“, ktorú uvádza žalobkyňa.
- 36 Rovnako musia byť zamietnuté aj tvrdenia žalobkyne vychádzajúce z vlastných právomocí autonómnych oblastí v španielskom právnom poriadku a z textu rozhodnutia španielskeho Tribunal Constitucional. Je pravdou, že autonómne oblasti majú vlastné právomoci, ktoré im boli pridelené v súlade so španielskou ústavou, a že už citované rozhodnutie Tribunal Constitucional z 26. mája 1994 uvádza, že na základe týchto právomocí majú záujem sledovať aktivity inštitúcií Spoločenstva a informovať sa o nich a môžu mať na tento účel kancelárie v Bruseli. Je však potrebné uviesť, že rozhodnutie Tribunal Constitucional upravuje problém španielskeho vnútroštátneho práva na základe španielskej ústavy a v tomto kontexte jasne pripomína, že zakladajúce zmluvy predpokladajú, že na činnosti Spoločenstiev sa zúčastňujú len členské štáty, čo vylučuje existenciu vzťahov medzi podštátnymi

jednotkami, akými sú autonómne oblasti, a inštitúciami Spoločenstiev, spôsobilých akýmkoľvek spôsobom založiť zodpovednosť španielskeho štátu. Navyše podľa Tribunal Constitucional takéto vzťahy nie sú možné vzhľadom na samotnú štruktúru Európskej únie. V každom prípade výklad práva Spoločenstva prináleží na poslednom mieste súdnym orgánom Spoločenstva podľa článku 220 ES.

37 Navyše je vhodné poznamenať, že úlohou delegácií španielskych autonómnych oblastí v Bruseli je ochrana záujmov administratívnych jednotiek, ktoré zastupujú, a tieto záujmy sa nemusia nutne zhodovať so záujmami iných autonómnych oblastí a so záujmami Španielskeho kráľovstva ako štátu.

38 V prospech žalobkyne nemôže svedčiť ani skutočnosť, že podliehala rovnakému systému zdravotného poistenia a rovnakému daňovému systému ako diplomatický personál stáleho zastúpenia Španielskeho kráľovstva v Bruseli.

39 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že dohoda o dvojitom zdanení, prijatá niekoľko rokov po služobnom poriadku, v článku 19 ods. 1 uvádza, že „odmeny, vrátane dôchodkov, vyplácané zmluvným štátom alebo jedným z jeho politických podcelkov alebo územnými jednotkami... fyzickej osobe za prácu vykonávanú v službách tohto štátu alebo jedného z jeho politických podcelkov alebo územné jednotky sú zdaniteľné len v tomto štáte“. Táto dohoda teda rozlišuje medzi prácou vykonávanou v službách štátu a prácou vykonávanou v službách politického podcelku štátu, pričom článok 4 prílohy VII služobného poriadku takéto rozlíšenie neuvádza.

40 Na druhej strane, pokiaľ ide o systém zdravotného poistenia, formuláre E 106 a E 111 len potvrdzujú právo osoby na zdravotnú starostlivosť v inom štáte ako v tom, v ktorom je bežne poistená, alebo v ktorom bola poistená predtým. Pokiaľ ide

o formulár E 106, je potrebné navyše poznamenať, že sa vydáva nielen diplomatom a iným členom stáleho zastúpenia Španielskeho kráľovstva pri Európskej únii, ale i mnohým iným kategóriám osôb pracujúcich mimo španielskeho územia.

- 41 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na účasti zastúpení autonómnych oblastí na poradných výboroch Komisie, treba poukázať na to, že výnimku uvedenú v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII služobného poriadku nemožno obmedziť len na osoby, ktoré patrili medzi personál iného štátu alebo medzinárodnej organizácie, pretože sa vzťahuje na všetky „okolnosti, vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu [z práce vykonávanej v službách iného štátu alebo medzinárodnej organizácie — *neoficiálny preklad*]“ (rozsudky Súdu prvého stupňa Diamantaras/Komisia, už citovaný, bod 52, a z 3. mája 2001, Liaskou/Rada, T-60/00, Zb. VS s. I-A-107 a II-489, bod 49). Na vznik nároku na uplatnenie výnimky podľa uvedeného článku 4 je však potrebné, aby mala dotknutá osoba priame právne vzťahy s predmetným štátom alebo predmetnou medzinárodnou organizáciou, čo je v súlade s autonómiou, ktorú majú štáty a inštitúcie v rámci svojej vnútornej organizácie a ktorá ich oprávňuje vyzvať tretie osoby, ktoré nepatria do ich hierarchickej štruktúry, aby ponúkli svoje služby na zabezpečenie vykonania presne určených prác (rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. marca 1995, Lo Giudice/Parlament, T-43/93, Zb. VS s. I-A-57 a II-189, bod 36, a z 11. septembra 2002, Nevin/Komisia, T-127/00, Zb. VS s. I-A-149 a II-781, bod 51).
- 42 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že žalobkyňa na pojednávaní výslovne uznala, že k španielskej delegácii, zúčastňujúcej sa na stretnutiach Rady a Komisie, ktoré sa konali v priebehu rozhodujúceho obdobia, ktoré sa na ňu vzťahovalo, sa nikdy nepripojila, ani nebola jej súčasťou. Žalobkyňa tiež neuviedla, že by si prípadne zachovala akýkoľvek priamy právny vzťah s ústrednou vládou španielskeho štátu, na základe ktorého by bolo možné usúdiť, že počas uvedeného obdobia vykonávala prácu v službách španielskeho štátu.
- 43 Za týchto podmienok nemožno usúdiť, že žalobkyňa vykonávala prácu v službách štátu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

44 Vzhľadom na predchádzajúce treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

2. O druhom žalobnom dôvode vychádzajúcom z nesprávneho posúdenia skutkového stavu

Tvrdenia účastníkov konania

45 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia skutkového stavu, pretože jej zvyčajné bydlisko a centrum jej záujmov sa počas rozhodujúceho obdobia uvedeného v článku 4 prílohy VII služobného poriadku vždy nachádzali v Španielsku a nie v Belgicku. Bydlisko v Bruseli počas výkonu jej zamestnania pre Patronat bolo len prechodné a sekundárne, a teda žalobkyňa má právo na príspevok na expatriáciu podľa článku 4 prílohy VII služobného poriadku. Na podporu tohto tvrdenia a ako dôkaz, že centrum jej záujmov a zvyčajné bydlisko boli vždy v Barcelone, žalobkyňa uvádza tieto prvky:

- hlavné bydlisko v Barcelone, v mieste bydliska jej rodiny, a registrácia na obecnej správe, kde bola zapísaná vo voľičských zoznamoch, vykonávala volebné práva a obnovovala si svoj identifikačný preukaz,
- pracovná zmluva podľa španielskeho práva, podpísaná v Barcelone a upravená španielskymi právnymi predpismi v oblasti daňového práva a práva sociálneho zabezpečenia,
- platba daní v Španielsku, kde predkladala každoročné vyhlásenie ako španielsky zamestnanec podliehajúci článku 19 dohody o dvojitom zdanení,

- zdravotné poistenie upravené španielskym právom, ktoré sa na ňu vzťahovalo na základe formuláru E 111 a neskôr formuláru E 106 ako na personál dočasne preložený do Bruselu,
- bankový účet otvorený v Barcelone, životné poistenie uzavreté v Barcelone,
- hypotekárny úver uzavretý v Barcelone na účely nadobudnutia vlastníctva bytu v tomto meste.

46 Žalobkyňa dodáva, že putá, ktoré si zachovala so Španielskom, sú väčšie ako putá, ktoré sa zvyčajne zachovávajú s krajinou bydliska rodičov, keďže svoje univerzitné a postuniverzitné štúdium vykonávala v Barcelone a v tomto meste aj vykonávala zamestnanie predtým, než ju Patronat preložil na zastúpenie v Bruseli. Ďalej skutočnosť, že poberala „doplnkovú sumu na expatriáciu“ v súlade so zmluvou uzavretou s Patronat, vôbec neznamena, že by mala bydlisko v Bruseli, pretože cieľom tejto sumy bolo práve odškodnenie žalobkyne za dočasný a nie definitívny pobyt v Bruseli, pričom uvedená suma bola odôvodnená chýbajúcimi trvalými putami v Belgicku.

47 Komisia usudzuje, že výhradu treba zamietnuť ako nedôvodnú, pretože žalobkyňa mala zvyčajné bydlisko a vykonávala svoje hlavné zamestnanie v Bruseli od roku 1993 a počas celého rozhodujúceho obdobia uvedeného v článku 4 prílohy VII služobného poriadku, pričom prvky, ktoré žalobkyňa uvádza, nie sú spôsobilé preukázať opak.

48 Podľa Komisie sú prvky, ktoré uvádza žalobkyňa, len obvyklými putami, ktoré si každý zachováva s krajinou svojho pôvodu a ktoré neumožňujú usúdiť, že trvalé

centrum jej záujmov sa nachádza v Španielsku. Platba daní z príjmov v Španielsku vyplýva len z uplatňovania článku 19 dohody o dvojitoť zdanení a prístup k zdravotnej starostlivosti v Belgicku na základe formulárov E 111 a E 106 práve dokazujú, že žalobkyňa mala bydlisko v Belgicku. Navyše žalobkyňa sama v žalobe tvrdila, že jej pracovná zmluva upravovala priznanie prémie na expatriáciu súvisiacej s jej statusom personálu dočasne preloženého do Bruselu. Ak by šlo len o prechodné pobyty a nie o skutočné bydlisko, takáto kompenzácia by nemala zmysel.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- ⁴⁹ Článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku stanovuje, že príspevok na expatriáciu sa priznáva úradníkom, ktorí nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce, a ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko alebo nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na území tohto štátu.
- ⁵⁰ Judikatúra s cieľom určiť takéto situácie potvrdila, že článok 4 prílohy VII služobného poriadku sa má vykladať tak, že v súvislosti s priznaním príspevku na expatriáciu sa za prvoradé kritérium považuje zvyčajné bydlisko úradníka pred jeho nástupom do služby. Pojem expatriácie okrem iného závisí aj od subjektívnej situácie úradníka, a to od stupňa jeho integrácie do nového prostredia, ktorý možno určiť napríklad vo vzťahu k jeho zvyčajnému bydlisku alebo predchádzajúcemu výkonu hlavného zamestnania (rozsudok *De Angelis/Komisia*, už citovaný, bod 13; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. apríla 1992, *Costacurta Gelabert/Komisia*, T-18/91, Zb. s. II-1655, bod 42; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Súdneho dvora z 9. októbra 1984, *Witte/Parlament*, 188/83, Zb. s. 3465, bod 8).

- 51 Zvyčajné bydlisko je miesto, kde si dotknutá osoba stanovila trvalé alebo zvyčajné centrum svojich záujmov s vôľou zveriť mu stabilný charakter. Na účely určenia zvyčajného bydliska je dôležité zohľadniť všetky skutkové prvky, ktoré ho tvoria, a najmä skutočné bydlisko dotknutej osoby (rozsudok Súdneho dvora z 15. septembra 1994, Magdalena Fernández/Komisia, C-452/93 P, Zb. s. I-4295, bod 22; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1992, Benzler/Komisia, T-63/91, Zb. s. II-2095, bod 17, a z 28. septembra 1993, Magdalena Fernández/Komisia, T-90/92, Zb. s. II-971, bod 27).
- 52 Je potrebné pripomenúť, že rozhodujúce obdobie, ktoré sa má zohľadniť na účely uplatnenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, trvalo od 16. mája 1996 do 15. mája 2001, keďže žalobkyňa nastúpila do služby šesť mesiacov po posledne uvedenom dátume, teda 16. novembra 2001.
- 53 Zo spisu však jasne vyplýva, že žalobkyňa mala svoje zvyčajné bydlisko a vykonávala svoje hlavné zamestnanie od 15. januára 1993 do novembra 2001 v Bruseli.
- 54 Žalobkyňa tvrdila tak vo svojej sťažnosti, ako aj vo svojom liste z 18. januára 2002, že do 15. novembra 2001, počas obdobia ôsmich rokov, pracovala na zastúpení katalánskej vlády pri inštitúciách Spoločenstva v Bruseli.
- 55 Pracovná zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a Patronat 15. januára 1993, ktorá upravovala výkon práce žalobkyne pre Patronat, až kým nastúpila do služby na Komisii, teda počas takmer deviatich rokov, v druhom odôvodnení uvádzala, že žalobkyňa bola prijatá do zamestnania ako členka administratívneho personálu vykonávajúceho prácu „v kancelárii jednotky v Bruseli“.

- 56 Siedme zmluvné ustanovenie stanovovalo, že žalobkyňa bude poberať doplnkovú prémii spojenú so skutočnosťou, že „miesto výkonu práce sa nachádza v Belgicku“, a upravovalo poskytnutie dvoch leteniek na trase Brusel — Barcelona — Brusel z dôvodu výkonu práce v zahraničí. Samotná žalobkyňa v žalobe pripustila, že poberala doplnkovú prémii „z dôvodu expatriácie ako personál dočasne preložený na zastúpenie v Bruseli“. Tieto prídavky sa poskytujú na kompenzáciu ťažkostí, ktoré nutne nastanú, ak osoba žije a pracuje mimo svojej krajiny, a tiež na kompenzáciu vyšších životných nákladov v niektorých krajinách.
- 57 Ôsme zmluvné ustanovenie uvádzalo, že výšky odmien uvedené v zmluve sa prehodnocujú najmä v závislosti od „nárastu ISC (index spotrebiteľských cien) oficiálne schváleného... v Belgicku“. Napokon desiate zmluvné ustanovenie udeľovalo päť dodatočných dní dovolenky z dôvodu, že žalobkyňa vykonávala prácu v Belgicku.
- 58 Z predchádzajúcich prvkov vyplýva, že žalobkyňa bola v súlade s povinnosťami, ktoré boli zakotvené v jej zmluve s Patronat, prijatá do zamestnania už od začiatku jej pracovného vzťahu s týmto subjektom na to, aby bola preložená do Bruselu. Je preto potrebné konštatovať, že počas rozhodujúceho obdobia mala žalobkyňa bydlisko a vykonávala svoje hlavné zamestnanie v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku v Bruseli, kam premiestnila svoje centrum záujmov.
- 59 Ďalej prvky, ktoré uvádza žalobkyňa s cieľom preukázať, že centrum jej záujmov sa počas rozhodujúceho obdobia nachádzalo v Španielsku, nie sú spôsobilé spochybníť záver uvedený v predchádzajúcom bode.
- 60 Ak by sa aj pripustilo, že určité prvky uvádzané žalobkyňou poukazujú na zachovanie celého radu pút so Španielskom, skutočnosti ako potvrdenie o pobyte

alebo obecnej registrácii v Barcelone, zápis vo voličských zoznamoch tohto mesta, výkon politických práv alebo daňová rezidencia v tomto meste neumožňujú preukázať, že trvalé centrum záujmov žalobkyne sa ešte nachádzalo v Španielsku (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 28. septembra 1993, Magdalena Fernández/Komisia, už citovaný, bod 30, a z 27. septembra 2000, Lemaître/Komisia, T-317/99, Zb. VS s. I-A-191 a II-867, bod 57).

- 61 Rovnako existencia záujmov a majetku v Španielsku, ako napríklad ponechanie bankového účtu a zmluva o životnom poistení, alebo vlastníctvo nehnuteľnosti v Barcelone, nie je sama osebe spôsobilá preukázať, že trvalé centrum záujmov žalobkyne sa nachádzalo v tejto krajine (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa, Magdalena Fernández/Komisia, už citovaný, bod 30, a Liaskou/Rada, už citovaný, bod 63). Navyše, pokiaľ ide o nadobudnutie bytu v Barcelone, je potrebné poznamenať, že žalobkyňa nepopiera, že k tomuto nadobudnutiu došlo v roku 1989, čiže dlho predtým, ako bola v januári 1993 preložená do Bruselu, a dlho pred začatím rozhodujúceho obdobia v máji 1996.
- 62 Nakoniec prístup k zdravotnej starostlivosti v Belgicku prostredníctvom formulárov E 111 a E 106, ako aj výplata odmien a platba daní v Španielsku na základe článku 19 dohody o dvojitom zdanení zďaleka nepreukazujú, že by sa centrum záujmov žalobkyne počas rozhodujúceho obdobia nachádzalo v Španielsku, ako to tvrdí ona, a preukazujú práve to, že sa na dlhé obdobie premiestnila mimo španielskeho územia, a teda že zvyčajným spôsobom bývala a pracovala v inej krajine, v danom prípade v Belgicku.
- 63 Z predchádzajúceho vyplýva, že Komisia sa nedopustila žiadneho nesprávneho posúdenia skutkového stavu týkajúceho sa osobnej situácie žalobkyne a že správne došla k záveru, že žalobkyňa nemá nárok na príspevok na expatriáciu.

64 Druhý žalobný dôvod je preto potrebné zamietnuť.

3. O treťom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia povinnosti odôvodnenia

Tvrdenia účastníkov konania

65 Žalobkyňa tvrdí, že odôvodnenie rozhodnutia z 10. júna 2002 je zjavne nedostatočné. Komisia nepožiadala o dodatočné informácie a obmedzila sa na formalizované ustanovenie, ktoré neumožňuje porozumieť dôvodom, pre ktoré by skutočnosti, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, neodôvodnili priznanie príspevku na expatriáciu.

66 Komisia tvrdí, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný, pretože rozhodnutie z 10. júna 2002 jasne vysvetľuje dôvody, pre ktoré bol žalobkyni odmietnutý príspevok na expatriáciu a príspevky s ním spojené.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

67 Treba pripomenúť, že účelom povinnosti odôvodnenia je na jednej strane poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje na posúdenie dôvodnosti rozhodnutia prijatého administratívou a vhodnosť podania žaloby na Súd prvého stupňa a na druhej strane umožniť Súdu prvého stupňa vykonávať svoju kontrolu. Rozsah tejto povinnosti sa musí posúdiť v závislosti od konkrétnych okolností, najmä od obsahu aktu, povahy

uvedených dôvodov a možného záujmu adresáta o poskytnutie vysvetlení (rozsudky Súdu prvého stupňa z 26. januára 1995, Pierrat/Súdny dvor, T-60/94, Zb. VS s. I-A-23 a II-77, body 31 a 32; z 9. marca 2000, Vicente Nuñez/Komisia, T-10/99, Zb. VS s. I-A-47 a II-203, bod 41, a z 31. januára 2002, Hult/Komisia, T-206/00, Zb. VS s. I-A-19 a II-81, bod 27).

- 68 V tomto prípade je potrebné uviesť, že rozhodnutie z 10. júna 2002 o zamietnutí sťažnosti žalobkyne jednoznačne vysvetľuje, že žalobkyňa nemá nárok na príspevok na expatriáciu, pretože zamestnanie, ktoré vykonávala v kancelárii Patronat v Bruseli od 15. januára 1993 do 15. novembra 2001, nemožno zahrnúť pod výnimku týkajúcu sa „práce vykonávanej pre iný štát [práce vykonávanej v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“ uvedenú v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku, pričom uvádza dôvody tohto posúdenia. Navyše rozhodnutie z 10. júna 2002 jasne uvádza, že vzhľadom na to, že nie je možné „neutralizovať“ rozhodujúce obdobie, ktoré sa má zohľadniť (od 16. mája 1996 do 15. mája 2001), príslušné oddelenie správne žalobkyni zamietlo nárok na príspevok, keďže počas rozhodujúceho obdobia mala bydlisko a vykonávala zamestnanie v Bruseli. Vysvetlenia, ktoré poskytla Komisia v rozhodnutí z 10. júna 2002, teda úplne zodpovedajú požiadavkám odôvodnenia.
- 69 Navyše žalobkyňa v sťažnosti a v žalobe (bod 17) uznáva, že počas stretnutia s pracovníkmi GR „Personál a administratíva“, ktorého cieľom bolo určiť jej nároky pri nástupe do služby, bola informovaná o skutočnosti, že kancelária Patronat v Bruseli ako delegácia katalánskej vlády pri inštitúciách Spoločenstva nemôže byť považovaná za orgán štátu v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.
- 70 Z toho vyplýva, že žalobkyňa mala v plnej miere vedomosť o dôvodoch, na základe ktorých jej menovací orgán odmietol nárok na príspevok na expatriáciu.

- 71 Preto musí byť žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia povinnosti odôvodnenia zamietnutý ako nedôvodný.

4. O štvrtom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania

Tvrdenia účastníkov konania

- 72 Žalobkyňa tvrdí, že sa s ňou zaobchádzalo diskriminujúco v porovnaní s inými úradníkmi, ktorí počas rozhodujúceho obdobia pracovali na zastupiteľských delegáciách regiónov iných členských štátov v Bruseli, ako napríklad spolkových krajín alebo „federácií komún Spojeného kráľovstva“, a ktorým bol priznaný nárok na uplatnenie výnimky „práce vykonávanej pre iný štát [práce vykonávanej v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“ uvedenej v článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku.
- 73 Žalobkyňa pripomína, že zásada rovnosti zaobchádzania je všeobecnou zásadou práva Spoločenstva uplatniteľnou v oblasti verejnej služby. Táto zásada je porušená, ak sa s dvoma kategóriami osôb, ktoré sa nachádzajú v skutkových alebo právnych situáciách bez podstatných odlišností, zaobchádza rozdielne alebo ak sa s odlišnými situáciami zaobchádza rovnako (rozsudky Súdu prvého stupňa z 2. apríla 1998, Apostolidis/Súdny dvor, T-86/97, Zb. VS s. I-A-167 a II-521, bod 61, a z 1. júna 1999, Rodríguez Pérez a i./Komisia, T-114/98 a T-115/98, Zb. VS s. I-A-97 a II-529, bod 75). Žalobkyňa cituje prípad pána W., ktorý údajne pracoval viac ako päť rokov na zastúpení nemeckej spolkovej krajiny v Bruseli ako verejnoprávny pracovník na základe zmluvy uzavretej v Nemecku, ktorá predpokladala jeho preloženie do Bruselu, a ktorému Komisia priznala príspevok na expatriáciu.

- 74 Komisia usudzuje, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný, pretože sa nedopustila žiadnej diskriminácie. Pokiaľ ide konkrétne o prípad pána W., skutočnosti uvádzané žalobkyňou sú nepresné, pretože danému úradníkovi bol síce udelený nárok na príspevok na expatriáciu, no toto udelenie bolo založené na neexistencii bydliska a výkonu zamestnania v Bruseli počas časti rozhodujúceho obdobia, ktoré sa naňho vzťahovalo, a nie na neutralizácii obdobia práce pre nemeckú spolkovú krajinu. Komisia zostáva k dispozícii Súdu prvého stupňa na predloženie príslušných dokumentov spôsobilých odôvodniť toto tvrdenie, ak by to uznal za vhodné.
- 75 Komisia tvrdí, že v každom prípade platí, že nikto sa nemôže vo svoj prospech dovolávať nezákonnosti spôsobenej v prospech iného (rozsudok Witte/Parlament, už citovaný, bod 15, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2000, Rose/Komisia, T-22/99, Zb. VS s. I-A-27 a II-115, bod 39).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 76 Je ustálenou judikatúrou, že všeobecná zásada rovnosti zaobchádzania je základnou zásadou práva Spoločenstva. Táto zásada si vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne, pokiaľ takéto rozdielne zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudky Súdneho dvora z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i., 117/76 a 16/77, Zb. s. 1753, bod 7; z 8. októbra 1980, Überschär, 810/79, Zb. s. 2747, bod 16, a zo 16. októbra 1980, Hochstrass/Súdny dvor, 147/79, Zb. s. 3005, bod 7; rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. septembra 1990, Beltrante a i./Rada, T-48/89, Zb. s. II-493, bod 34). Ak sa teda s dvoma kategóriami osôb, ktorých skutkové a právne situácie nemajú podstatné odlišnosti, zaobchádza rozdielne, alebo ak sa s odlišnými situáciami zaobchádza rovnako, dochádza k porušeniu tejto zásady (rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 1994, La Pietra/Komisia, T-100/92, Zb. VS s. I-A-83 a II-275, bod 50, a zo 16. apríla 1997, Kuchlenz-Winter/Komisia, T-66/95, Zb. s. II-637, bod 55).

- 77 Je potrebné pripomenúť, že, ako správne tvrdí Komisia, zásady rovnosti zaobchádzania sa možno dovoľávať len v rámci dodržiavania zákonnosti (rozsudok Súdneho dvora z 13. júla 1972, Besnard a i./Komisia, 55/71 až 76/71, 86/71, 87/71 a 95/71, Zb. s. 543, point 39, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 1993, Magdalena Fernández/Komisia, už citovaný, bod 38) a že nikto sa nemôže vo svoj prospech dovoľávať nezákonnosti spôsobenej v prospech iného (rozsudok Witte/Parlament, už citovaný, bod 15, a rozsudok Rose/Komisia, už citovaný, bod 39).
- 78 V tejto veci bolo v rámci skúmania žalobného dôvodu vychádzajúceho z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku rozhodnuté, že výraz „práca vykonávaná pre iný štát [práca vykonávaná v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“ uvedený v tomto článku je potrebné vykladať tak, že sa nevzťahuje na prácu vykonávanú v službách vlád politických podcelkov štátov.
- 79 Preto dokonca aj za predpokladu, že by Komisia skutočne priznala dotknutému úradníkovi príspevok na expatriáciu z dôvodu, že na obdobie práce na zastupiteľskej delegácii spoljkovej krajiny v Bruseli sa vzťahovala výnimka „práce vykonávanej pre iný štát [práce vykonávanej v službách iného štátu — *neoficiálny preklad*]“, žalobkyňa by sa nemohla platne odvolávať na takúto nesprávnosť na podporu tvrdenia o porušení zásady rovnosti.
- 80 V každom prípade je potrebné poukázať na to, že Komisia v odpovedi na písomnú otázku Súdu prvého stupňa o politike, ktorú uplatňovala v danej oblasti v priebehu posledných desiatich rokov, pevne tvrdila, že nikdy nesledovala administratívnu prax spočívajúcu v neutralizácii období práce vykonávanej v službách zastupiteľských delegácií federálnych štátov nachádzajúce sa v Bruseli a v priznaní nároku na príspevok na expatriáciu na tomto základe v prospech úradníkov, ktorí predtým v priebehu príslušného rozhodujúceho obdobia pracovali na týchto delegáciách. Komisia ďalej vo svojej odpovedi Súdu prvého stupňa zopakovala, že prípad pána W., ktorý uviedla žalobkyňa na podloženie údajného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, je mylný, pretože príspevok na expatriáciu mu bol priznaný z dôvodu, že počas celého rozhodujúceho obdobia, ktoré sa naňho vzťahovalo,

nemal bydlisko v Bruseli. Žalobkyňa vysvetlenia Komisie v súvislosti s nepresnosťou uvádzaných skutkových okolností týkajúcich sa situácie pána W. na pojednávaní žiadnym spôsobom nepoprela, ani na ne nereagovala.

- 81 Za týchto okolností, bez toho, aby bolo potrebné požiadať Komisiu o poskytnutie osobného spisu dotknutého úradníka, je potrebné skonštatovať, že nebolo preukázané žiadne porušenie zásady rovnosti zaobchádzania.
- 82 Žalobnému dôvodu vychádzajúcemu z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania preto nemožno vyhovieť.

B — O príspevkoch spojených s príspevkom na expatriáciu

- 83 Žalobkyňa žiada o uplatnenie judikatúry, na základe ktorej jej v prípade uznania nároku na príspevok na expatriáciu automaticky vzniká nárok na diéty a na príspevok na usídlenie (rozsudok Súdneho dvora z 28. mája 1998, Komisia/Lozano Palacios, C-62/97 P, Zb. s. I-3273).
- 84 Keďže Súd prvého stupňa určil, že žalobkyňa nemá nárok na poberanie príspevku na expatriáciu, je potrebné tento návrh zamietnuť.
- 85 Z predchádzajúcich úvah ako celku vyplýva, že žalobu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú v celom rozsahu.

O trovách

- ⁸⁶ Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. No na základe článku 88 toho istého rokovacieho poriadku v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami inštitúcie samy znášajú svoje vlastné trovy konania. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené rozhodnúť, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Každý účastník znáša svoje vlastné trovy konania.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 25. októbra 2005.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

R. García-Valdecasas